

## Chương 19

Sau khi kết thúc phần quay quảng cáo giày cao gót, Bùi Anh không được nghỉ ngơi mà phải thu âm bài hát mới.

Trần Thắng cho cô xem lời bài hát tên “Nở rộ”, người viết nhạc và lời đều là tác giả khá nổi tiếng trong giới. Tuy là thể loại J-pop nhưng người sáng tác ca khúc lại sử dụng piano để làm nhạc đệm, vừa nhẹ nhàng vừa tao nhã.

Ca từ của bài hát này cũng rất hay, dùng sự nở rộ của một đóa hoa để ẩn dụ sự nở rộ hoàn mỹ của con người.

Nếu như nhất định phải bắt bẻ gì đó thì chỉ có là bài này quá khó.

Khó để nắm chắc được nhịp điệu của bài hát, mà đến cao độ của đoạn điệp khúc Bùi Anh cũng không thể không chế được âm sắc và hơi thở của mình.

... Vậy vì sao cuối cùng BOSS lại chọn Kiều Dĩ Thần, đưa cho cô một nhiệm vụ có độ khó cao thế này?

Lúc Bùi Anh học xong lời bài hát thì lập tức ỉu xìu, cô tự hát còn chẳng hài lòng chứ chưa cần nói đến Kiều Dĩ Thần đâu.

Nhưng thời gian hẹn thu âm sẽ không thay đổi vì cô đâu. Đứng trước cửa phòng thu âm một lần nữa, cô cảm thấy... mắng thì mắng chửi thì chửi đi! Cô chịu được!

Cô gõ cửa phòng thu âm đang đóng chặt, lập tức có người ra mở cửa cho cô. Lúc người nọ nhìn thấy cô mắt liền sáng lên, cười chào hỏi: “Xin chào cô Bùi, tôi là người phụ trách thu âm.”

Bùi Anh lễ phép gật đầu chào anh: “Xin chào.”

Người phụ trách thu âm nghiêng người sang, lịch sự mời cô vào: “Anh Kiều đến rồi.”

Lúc Bùi Anh nghe thấy anh ta nói, ánh mắt cô vừa vặn nhìn thấy một bóng người thật cao.

Kiều Dĩ Thần mặc một bộ vest màu đen, so với ba năm trước dường như không thay đổi mấy.

Ừ... Trừ việc lúc trước anh ta chưa cưới bây giờ biến thành đã kết hôn.

Bỗng dưng năm ngoái có tin Kiều Dĩ Thần bí mật kết hôn với ca sĩ nổi tiếng Đinh Mông, khiến Bùi Anh khá ngạc nhiên, cô còn may mắn được xem quá trình máu chó của hai vợ chồng họ trên Weibo.

Nhưng mà, nếu Kiều Dĩ Thần đã kết hôn rồi thì chắc hẳn tính tình khá hơn trước rồi... phải không?

“Chào anh Kiều.”

Cô cười chào hỏi anh ta, Kiều Dĩ Thần chỉ lạnh nhạt gật đầu rồi hỏi cô: “Học thuộc lời bài hát rồi chứ?”

“Tôi học rồi...”

“Thế thì vào phòng thu âm đi.”

“Vâng...” Bùi Anh nhắm mắt đi vào.

Đoạn nhạc dạo piano vang lên, Bùi Anh căn đúng lúc mở miệng hát: “Thời tiết khiến mọi vật khô héo, em và anh cũng không còn thân thiết...”

“Dừng lại.” Kiều Dĩ Thần ngắt lời cô: “Âm sắc của cô sao vậy? Dinh dưỡng dồn hết xuống chân rồi à?”

Bùi Anh: “...”

Người phụ trách thu âm thâm khinh miệt Kiều Dĩ Thần trong lòng, trên mặt thì lạnh như vậy, không phải đang lén lút để ý chân người ta à?

“Hát lại.” Kiều Dĩ Thần ra lệnh, khúc nhạc dạo đầu một lần nữa vang lên. Lần này thì âm sắc của Bùi Anh đã điều chỉnh được, cô còn chưa kịp thở phào một cái, lại một lần nữa bị cắt ngang.

Nghe thấy tiếng của Kiều Dĩ Thần “ngừng” trong lòng cô rét run theo.

Đứng ở bên ngoài Kiều Dĩ Thần khoanh tay nhìn cô: “Ba năm qua cô đã làm cái gì? Trần Thắng nói với tôi cô đã tiến bộ hơn ba năm trước rất nhiều nên tôi mới đồng ý cho cô thu âm.”

Bùi Anh bị anh ta mắng nên hơi lúng túng, đúng là cô đã tiến bộ hơn ba năm trước khá nhiều, chẳng qua là cảm giác áp bức trên người Kiều Dĩ Thần quá mạnh, rất dễ tạo thành áp lực cho ca sĩ. Cô hơi nhếch môi, có chút để ý hỏi anh ta: “Anh còn nhớ chuyện ba năm trước à?”

“Dĩ nhiên. Ba năm trước các cô hát đã để lại bóng mờ trong lòng tôi suốt đời khó mà quên được.”

Bùi Anh: “...”

Cuối cùng là ai để lại trong lòng ai bóng ma suốt đời khó quên đây.

Lịch hẹn với phòng thu âm lần sau đã đến, Bùi Anh hát vẫn không lấy được sự hài lòng của Kiều Dĩ Thần. Cô đau lòng đến phát điên, đầu nhà đại sản xuất âm nhạc Kiều có kết hôn rồi thì tính tình cũng không thay đổi chút nào.

Hôm nay công việc của Tống Nam Xuyên kết thúc tương đối sớm nên anh trực tiếp đi đến trước cửa phòng thu âm chờ cô. Thấy cả người Bùi Anh ỉu xìu từ phòng thu âm đi ra, anh khẽ nhíu mày đi đến cạnh cô, hỏi: “Em sao thế?”

Bùi Anh ngược nhìn anh, còn chưa có nói gì, Kiều Dĩ Thần cũng đi ra sau cô: “Nếu ngày mai còn hát như thế này thì cô không cần phải quay lại nữa.”

Bùi Anh: “...”

Xong việc rồi vẫn bị anh ta đâm cho một nhát.

Nghe thấy lời Kiều Dĩ Thân nói, Tống Nam Xuyên nghiêng đầu nhìn anh ta. Tên Kiều Dĩ Thân anh đã từng nghe qua, hậu thuẫn mới của giới âm nhạc Đinh Mông, chính là một tay anh ta đào tạo.

Đi cùng với tài năng âm nhạc nổi danh của anh ta còn là bản lĩnh mắng chửi ca sĩ đến phát khóc.

Nghĩ đến đây, Tống Nam Xuyên ôm lấy vai Bùi Anh, nhìn Kiều Dĩ Thân mỉm cười, nói với cô: “Không đến thì không đến nữa, chúng ta không hát nữa, về nhà anh nuôi em.”

Kiều Dĩ Thân liếc mắt nhìn anh, hừ một tiếng: “Hi vọng anh nói được thì cũng làm được, như vậy cũng coi như góp một phần cứu vớt giới âm nhạc.”

Bùi Anh: “...”

Cô nằm cũng trúng một đao.

Nói xong Kiều Dĩ Thân đi thẳng, không quay đầu lại, Tống Nam Xuyên cũng không tiếp tục tranh cãi với anh ta, cúi đầu an ủi Bùi Anh: “Em không cần để những lời ah ta nói ở trong lòng, anh nghe nói ngay cả vợ anh ta còn mắng nữa là.”

Bùi Anh gật đầu: “Dáng vẻ anh ta mắng người vẫn đẹp trai như ba năm trước đây.”

Tống Nam Xuyên: “...”

“Được rồi, không cần quan tâm anh ta nữa.” Tống Nam Xuyên kéo Bùi Anh đi ra ngoài: “Buổi tối em muốn ăn chút gì? Ăn ngon tâm trạng sẽ tốt lên.”

Bùi Anh cảm thấy có vẻ đúng, mong đợi nhìn anh nói: “Em muốn đi Thủy Cung, có được không?”

“Thủy Cung à?”

“Vâng!”

Chờ sau khi đi cùng Bùi Anh đi đến trước một nhà hàng hải sản, Tống Nam Xuyên mới hiểu nghĩa “Thủy Cung” cô nói là như thế nào.

Anh mỉm cười, mặc cho Bùi Anh chọn một bàn lớn, ngồi bên cạnh chờ thức ăn.

“Anh chưa đến chỗ này bao giờ phải không ?” Bùi Anh ngồi đối diện anh: “Em thường xuyên đi cùng với San San ăn cái này, mặc dù nơi này nhìn qua các thiết bị có thể không đắt tiền, nhưng mùi vị hải sản rất ngon!”

Tống Nam Xuyên gật đầu: “Em thích là được rồi.”

“Ha ha.” Bùi Anh cười hai tiếng, lấy điện thoại di động ra muốn tranh thủ thời gian chờ đồ ăn chơi game một chút, nhưng cô lại phát hiện trong này sóng wifi rất kém.

“Sao thế?” Tống Nam Xuyên thấy cô cau mày nhìn điện thoại, theo bản năng tiến lại gần cô một chút.

“À, em không vào được internet.” Chẳng lẽ muốn cô dùng dung lượng data chơi game ư?

Tống Nam Xuyên lấy điện thoại của mình ra, nói: “Em kết nối internet với anh đi.”

Bùi Anh nghi ngờ nhìn anh: “Kết nối thế nào ạ?”

“Em bật dữ liệu di động là được.” Tống Nam Xuyên vừa nói vừa nhấn lên màn hình hai cái: “Được rồi này!”

Bùi Anh tìm thấy anh, nháy mắt: “Em chơi game đấy, rất tốn lưu lượng đó.”

Tống Nam Xuyên nhin không được bật cười: “Lưu lượng của anh còn nhiều, công ty trả để anh còn liên lạc công việc, có dùng đến hết đời cũng không hết.”

Bùi Anh: “...”

Có cần phóng đại vậy không?

Nhưng mà Tống Nam Xuyên đã nói vậy thì cô yên tâm kết nối với mạng của anh: “Lần trước anh nạp kim cương cho cái game kia cho em, gần đây hoạt động rất nhiều, bình thường em cũng không có thời gian chơi, quần áo đều dùng kim cương mua luôn. Em còn mua hết những thứ trước kia không mua được trong cửa hàng, thoáng chốc đã tiêu hết mấy chục ngàn viên...” Cô vừa nói vừa thở dài: “Cứ với cái tốc độ này thì thoáng cái hai trăm ngàn viên cũng sẽ không còn, quá tốn tiền!”

“Hết thì anh lại mua cho em.”

“Không được, tiếp tục như vậy sẽ táng gia bại sản mất!”

Tống Nam Xuyên bật cười, đưa tay nhéo mặt cô: “Anh không dễ táng gia bại sản vậy đâu.”

Hai người đang nói chuyện thì món ăn bọn họ gọi đã được mang lên, Bùi Anh một hơi giải quyết hết mấy con sò biển, lại vội vàng bắt đầu bóc tôm: “Hải sản ở đây đều là bắt trong ngày, cực kì tươi ngon.”

Cô vừa nói vừa đưa con tôm mình vừa bóc xong Tống Nam Xuyên, anh hơi bất ngờ, khoe miệng không để ý nhếch lên.

“Anh ăn thử đi!” Bùi Anh ngồi đối diện nhìn anh tràn đầy vẻ mong đợi. Tống Nam Xuyên ăn tôm, hơi nhướn mày, nói: “Ngon lắm!”

“Em nói rồi mà.” Bùi Anh cười vui vẻ, lại bóc thêm con tôm cho anh.

Tống Nam Xuyên rũ mắt cười, đặt con tôm vào bát cô: “Em ăn đi, anh tự bóc được.”

“Không sao, em thường xuyên ăn hải sản nên quen rồi, bóc vỏ tôm rất nhanh.”

Tống Nam Xuyên mỉm cười để tôm lại vào bát cô: “Anh cũng biết bóc hải sản mà! Có muốn thử tay nghề anh một chút hay không?”

Anh vừa nói vừa cầm một càng cua, nhẹ nhàng vặn một cái, một miếng thịt cua hoàn chỉnh được lấy ra ngoài.

“Oà, òa.”

Bùi Anh ngồi đối diện khen anh, Tống Nam Xuyên đắc ý nhướn chân mày, đưa thịt cua cho cô: “Cho em này.”

“Cám ơn...”

Một người con trai ngồi bàn đối diện bọn họ không chịu nổi phải nhắm mắt lại. Ăn hải sản thôi mà, có cần phải tình cảm như thế không? Một chút đạo đức công cộng cũng không có!

“A a a, Bùi Anh và Tống Nam Xuyên!” Một cô bé vừa mới vào quán ăn liếc mắt nhìn thấy Bùi Anh đang ngồi bàn kia, hào hứng kêu lên.

Bùi Anh bị âm thanh đột ngột kia làm cho giật mình, Tống Nam Xuyên nhìn về phía cửa, khẽ nhíu mày

Cô bé kia vừa kêu lên như vậy, dường như có nhiều người nhận ra Bùi Anh hơn, Tống Nam Xuyên gọi ông chủ giúp bọn họ tắt cả thức ăn để vào túi, dắt Bùi Anh đi ra ngoài thật nhanh.

Ngồi trên xe, Bùi Anh mới hồi hồn lại: “Lúc nãy em bị người ta nhận ra à?”

Tống Nam Xuyên mỉm cười: “Tốt xấu gì hai người chúng ta cũng mấy lần lên đầu các trang báo rồi.”

“Vậy là sau này em sẽ không đến được mấy nơi này ăn cơm nữa?”

Tống Nam Xuyên xoa xoa đầu cô: “Sau này em sẽ càng ngày càng nổi tiếng, dĩ nhiên sẽ không giống như trước có thể tự do đi lại ăn uống.”

Tuy nguyện vọng nhiều năm của Bùi Anh là được nổi tiếng nhưng khi nghe những lời Tống Nam Xuyên vừa nói, cô không khỏi cảm thấy buồn buồn.

Tống Nam Xuyên vỗ về cô: “Ngóc nào, nếu sau này em muốn ăn thì có thể bảo người mua về cho em. Có tiền rồi còn sợ không có ăn ư?”

Bùi Anh: “...”

Cô cảm thấy lời nói của người giàu đúng là có tầm mắt!

Tài xế đưa bọn họ về ngôi nhà sang trọng của Tống Nam Xuyên, hai người hâm nóng lại hải sản, ngồi trong phòng ăn tiếp tục ăn. Có lẽ là ăn đến nỗi hạnh phúc, Bùi Anh đứng lên nói với Tống Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên, em hát bài này cho anh nghe, anh nghe xem có phải đúng là rất khó nghe như Kiều Dĩ Thần nói không nhé!”

Tống Nam Xuyên khẽ gật đầu, trong mắt tràn đầy vui vẻ: “Ừ.”

Bùi Anh hít một hơi, từ từ cất tiếng hát: “Thời tiết khiến mọi vật khô héo, tôi và anh cũng không còn thân thiết...”

Nghiêm túc nghe cô hát “Nở rộ” xong, Tống Nam Xuyên khen ngợi: “Em hát rất hay.”

Bùi Anh hỏi: “Thật là anh cảm thấy em hát hay, hay vì em là bạn gái anh nên anh mới cảm thấy em hát hay?”

Tống Nam Xuyên đứng lên, ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn lên trán cô: “Tin tưởng anh, em hát thực sự rất hay.”

Những lời này của Tống Nam Xuyên không hoàn toàn là để dỗ cô, âm sắc của Bùi Anh đúng là khá tốt, âm thanh cũng có cao độ, chẳng qua là giọng hát thiếu chút kỹ thuật. Nhưng mà đến nơi của Kiều Dĩ Thần, tất cả các khuyết điểm trong giọng hát của cô bị phóng đại ra hết cỡ.

Bùi Anh ngược mắt nhìn Tống Nam Xuyên đang gằn trong gang tấc, thấp giọng nói: “Thật ra thì lúc em tập luyện tốt hơn nhiều so với lúc ở phòng thu âm, em cứ thấy Kiều Dĩ Thần là lại lo lo.” Cô nói tới chỗ này, tự động viên chính mình: “Chắc chắn ngày mai em sẽ hát tốt hơn!”

Tống Nam Xuyên hơi chau mày: “Ngày mai em vẫn muốn đi à?”

“Dĩ nhiên phải đi.” Bùi Anh gật đầu: “Thật ra em rất hâm mộ Kiều Dĩ Thần, nhạc chuông điện thoại Thiếu nữ biển sâu của em, chính là do anh ta diễn tấu.”

Tống Nam Xuyên nhếch môi, yên lặng nhìn cô không nói gì.

Bùi Anh vẫn chưa nhận ra điều khác thường, tiếp tục nói: “Em thực sự rất thích bài hát này. Trước kia em còn nghĩ, nếu ai đàn bài hát này cầu hôn em thì em nhất định sẽ đồng ý!”

Tay Tống Nam Xuyên dùng chút lực, bế ngang người cô lên, Bùi Anh sợ hãi kêu lên: “Anh làm gì đấy?”

“Anh có chút chuyện muốn nói với em.”

“Nói chuyện dưới này không được ạ?”

“Không được.” Tống Nam Xuyên cúi đầu nhìn cô, khóe miệng giương lên một nụ cười: “Anh thích nói chuyện ở trên giường.”